

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

28. martā

Vakar, skaistā, gaišā dienā kā tikpat skaists un gaišs pārsteigums man bija sastapšanās ar stārķi – pirmo šajā gadā. Tā bija svarīgākā un patiesākā zīme par pavasara atnākšanu, ko šajā gadā biju pieredzējis. Šī zīmīgā sastapšanās lika ieelpot dziļāk un sajust gaismas un siltuma tuvuma nenovēršamību. Ledus upēs nu jau gandrīz pilnībā izzudis. Lai gan vietām mežos bālē sniega lāsumi, dabas tiecību pretī jaunai plaukšanai šobrīd grūti neievērot. Un līdz ar šo apjausmu man jādomā arī par to, cik es vispār spēju ievērot, pamanīt, kas notiek - vispirmām kārtām jau dzīvības procesos man apkārt un arī manī pašā? Šādas un līdzīgas saskarsmes, kā tikko pieminētā tikšanās ar stārķi - tas, ka tu spēj ievērot dzīvniekus, augus, kokus, ne tikai paskriet tiem garām; tas, ka tu spēj pievērst uzmanību mākoņiem un akmeņiem, vērot upes vai straute plūdumu, pieskarties zemei un sajust tās enerģiju, atjauno savu iekšējo līdzsvaru bieži vien spēcīgāk, nekā cilvēku teikti vai rakstīti vārdi. Tie ir brīži, kad sajūti, ka esi kas vairāk kā mehānisms, kas vairāk, kā tikai fiziska būtne, ka esi daļa no Radītāja dzīvības te un tagad. Tie ir brīži, kad vari sajust savas esības saikni ar lielo Esību. Tā var būt tava meditācija, saskarsmē ar to, kā Radītājs sevi pauž, tev ieskatoties, ieklausoties – vērojot dzīvo vidi un tajā skaidrāk un patiesāk apzinoties arī pašam sevi.

Šī nedēļas nogale ir atnākusi arī ar Pūpolu jeb Palmu svētdienu. Pūpolu svētdienas stāstu par Jēzus iejāšanu Jeruzālemē uz ēzeļa kumeļa droši vien zina gandrīz ikviens. Pūpolu jeb Palmu svētdiena kristīgajā tradīcijā ir neatņemama daļa ceļā pretī Lieldienām. Šai ieiešanai Jeruzālemē ir dziļa arhetipiski simboliska nozīme. Tā saistās ar ieiešanu centrā, kulminācijā, misijas piepildījumā. Cik zīmīgi, ka Palmu svētdienas stāsts rāda, ka Jēzus iejāj Jeruzālemē klusējot, sēžot uz ēzeļa kumeļa, it kā viņa cilvēcīgā daļa šajā brīdī nebūtu iesaistīta. Viņš šajā brīdī nevienu nemāca ar kādiem vārdiem, jo tie nespēj izteikt pašu dziļāko. Neskatoties uz apkārtējo kņadu, viņā ir Miers. Tur nav nekādas pretošanās nekam. Tam pretstatā ir no šī paša Pūpolu jeb Palmu svētdienas stāsta manāmās šīs pasaules rūpju pārņemto cilvēku cīņas, dažādās pretošanās tam, kas tiem šķiet nepieņemams. Arī mēs taču darbojamies materiālajā koordinātu sistēmā, kur mūsu darbību virzienus rāda pieķeršanās, nepieciešamības kaut ko sasniegt, iegūt. Protams, bez šīm iezīmēm pasaule nebūtu atīstīta tā, kā tā ir. Šīs iezīmes nešaubīgi sekmē mūsu praktisko evolūciju. Tāpēc mūsos ir arī bailes un nemiers, kas jo īpaši sevi izpauž šobrīd - dažādos spiedienos, kas saistās ar šī brīža pasaules problēmu realitāti.

Bet šīs, Pūpolu jeb Palmu svētdienas stāsts ir par to, ka Jēzus klusēdams ieiet Jeruzālemē, pretī ciešanu pilnai nāvei, pilnībā apzinādamies visas

šīs situācijas nianšes. Par šo tēlu domājot, nāk prātā vārdi no Dena Mindao grāmatas “365 dienas ar Dao”: “Kas nomirst?... Nomirst vienīgi mūsu kā cilvēku nozīme, bet kāda kaila būtne paliek. Kad mēs sapratīsim, kas ir šī būtne, nāve mūs vairs neuztrauks. Un laiks arī ne.”

Pūpolu jeb Palmu svētdiena parāda Jēzu bez uztraukuma, bez bailēm, bez tā, ko mēs nosauktu par stresu. Parāda, ka viņā ir pilnīga vienotība ar Radītāju, ko viņš sauc par Tēvu. Tur viss ierobežotais atkrīt, paliek šī, kā Dens Mindao saka: “kailā būtne”. Jo atklāt to, atgriezties pie tās, sastapt to, tā jau ir daļa no Augšāmcelšanās pieredzes.

Nomest liekās kārtas un neīstos tērpus – sastapt, ieraudzīt savu kailo būtni –tie ir absolūti nepieciešami elementi cilvēka ceļā pretī patiesai Augšāmcelšanās pieredzei, Lieldienām, arī mums katram tagad. Un par to runā arī pavasara vēsmas, par to var atgādināt arī sastapšanās ar stārķi Daugavas malā, arī gts, ka tu sajūti pašas zemes tiekšanos pretī jaunām auglības izpausmēm. Jo tas viss ir pieredze par Radītāja tuvumu, kas ved pretī vienmēr mainīgajai, bet dzīvajai Būtībai arī tevī. Svētīgu mums visiem ceļu pretī Lieldienām!